Cât de viu a rămas în amintirile mele !

On Februarie 09, 2013

Viața fiecaruia dintre noi are dimensiunea unui destin care trebuie dus spre împlinire într-un roman al experiențelor profunde, înduioșătoare și răsunătoare.

Am mers mult, am mers alături, lipiți unul de altul, ca pe vremuri, când nu voiam să ne despărțim și n-aveam curajul să ne mărturisim gândul, n-aveam curajul să ne oprim.

Te vindeci vreodată de o mare iubire, mă întrebam. O iubire nouă nu vine peste cea care mocnește sub propria ei cenușă și refuză să moară de tot și nu te lasă să mori de tot?

În apropierea unui grup de tineri gălăgioși, Camil mi-a arătat o fată șuie, blondă, cu unduiri de trestie.

— Uite, așa erai tu. Părul tău mirosea a grâu copt și a soare.

— Ei sunt generația de după război, noi cea dinainte.

— Nu ne despart decât zece ani.

— Ne va despărți totdeauna războiul.

— Parcă e o replică dintr-o piesă de teatru. Replica peste care cade cortina, mi-a spus Camil.

E dialogul și replica cu care se încheie romanul Gențiane, o carte pe care nu știam că am s-o scriu, pe care Camil n-o va citi, cum nu va citi Scrisorile Agatei către Cirus Hotaru. Le găsisem într-un caiet, caietul pe care mi-l dăduse Camil cu patruzeci de ani în urmă, și lui îi erau adresate.

S-ar fi recunoscut Camil în Cirus Hotaru? I-ar fi plăcut personajul? S-ar fi înfuriat sau ar fi zâmbit puțin trist, înduioșat, dezabuzat? E o întrebare la care nu pot răspunde.

Când a apărut romanul, murise Camil. Dar cât de viu a rămas în amintirile mele ! Cu câtă forță trăiește în personajele, în opera lui ! Şi cât de bine știa că „existența morții ne obligă să dăm vieții noastre un sens, pe care moartea să nu i-l poată răpi”.

Leadershipul tău poate fi perceput mai mult ca "exploitation" sau ca "remember" din punct de vedere al unei vieți care încearcă să te atenționeze asupra poveștii unui destin implacabil?

Omul trebuie să simtă în orice condiție că intervenientul este modelatorul destinului său și că fericirea mult dorită, starea lui pozitivă de a fi, nu poate fi dobândită decât după învingerea tuturor obstacolelor pe care complexa viață le aruncă neîncetat asupra lui. În cazul Cellei Serghi, pentru care viața a meritat să fie trăită intens prin rememorarea unor amintiri dragi, intervenientul a fost Camil Petrescu, scriitor a cărui operă a marcat-o profund.

Punctul de vedere al scriitorului român Lucian Blaga este valid: *"De multe ori e o datorie să vedem în culori mai negre decât e de fapt. Pentru că din această vedere, să izvorască o luptă mai hotărâtă spre bine."*

Dar în jocul de lumini și de umbră a vieții, predominant nu trebuie să fie negru, și nici albul, ci mai degrabă un roșu aprins care nu pălește, țâșnind cu forță în fiecare moment, retrăgându-se apoi regulat, după cum răsăritul și asfințitul soarelui, momente la fel de frumoase, se întâlnesc și se completează armonios.

O viață care încearcă să te atenționeze asupra poveștii unui destin implacabil este rezultatul experiențelor unei persoane ce trăiește în sfera societății cu sentimentul de a nu putea face mai mult ca să schimbe ceva din ordinea lucrurilor și a întâmplărilor.

Leadershipul tău poate fi mai mult perceput ca "exploitation" dacă relația ta cu oamenii pe care îi conduci nu este în pierdere, deci dacă este adecvată tipului de rezultat scontat de amândouă părțile. În acest caz, viața nu trebuie să apară ca o consecință a unei emoționalități mai profunde, asociată cu o anumită vulnerabilitate de tip "frustrare sau o pierdere", ci ca un obiectiv al unor acțiuni de rezistență în fața unui destin potrivnic.

Sau poate fi perceput ca "remember" dacă nu reușești să cultivi virtuțile care conturează pe omul nou, dacă tot ceea ce întreprinzi în folosul unei exteriorizări a personalității celor cu care interacționezi nu se materializează într-o faptă măreață. Astfel leadershipul tău devine șters, dispare, sau în cel mai bun caz "împietrește", stă acolo, așteaptă fără niciun rezultat un răspuns.

Leadership: Poți suporta formatul imaginii unui destin văzut ca o consecință a unor situații de viață care îți suprasolicită Egoul în fața unor suferințe ce par greu de depășit, dar în așa fel încât interpretarea pe care o dai acelor situații să dobândească semnificația de act creator?

Zidul care îți conturează personalitatea începe să se clatine? În tine se dezvoltă forme de protest și de neîncredere? Constantele tale caracteristice par că se disipează atunci când întâlnesc zona de separare dintre cei doi poli: negativ și pozitiv? Poți să evadezi din starea abisal-imuabilă care te încearcă? Poți să transformi total reactantul X în exces care în cursul reacției negative tinde să-ți epuizeze resursele?

Inetitabil, un leadership încărcat cu vicii ascunse are un impact major asupra tuturor aspectelor implicate în procesul de dezvoltare al oamenilor – resurse, timp, interacțiuni, reacții, efecte, percepții, corecturi, determinări, atenționări, influențe multiple și variate, experiențe sociale satisfăcătoare. Un astfel de leadership ajunge tot mai mult să preocupe acel segment de lideri care investesc într-un "teren" care nu se poate vinde, dar de pe care se poate decola spre destinația finală: excelența. Acest teren este ideal pentru înțelegerea omului ca ființă dual, prinsă între două spații: cel interior și cel exterior.

Excelența unui om care își revine de pe urma efectelor contrarii ale vieții și ale destinului său este în strânsă legătură cu proiecția unei realități idealizate peste care timpul nu își așterne uitarea.

Leadershipul, prin prisma modului în care comportamentul afectează bunăstarea individului sau a grupului social, se răsfrânge cu o intensitate mai mare sau mai mică asupra eficacității și tolerabilității intervenientului. El, participantul principal la evoluția omului, are calitatea de a introduce o cerere de adoptare a unor măsuri, măcar provizorii, care să impună reciprocitatea, jocul în doi, gândirea comună, garantând o funcționalitate a noului său coechipier aflat în diverse stadii ale procesului de reabilitare și dezvoltare.

Marile schimbări survenite în câmpul vieții sociale și personale a omului supus transformării, încă din primele momente când intervenientul concepe propriile sale metode de schimbare, și până la ultima suflare, când armonia dintre factorii conducători ai omului respectiv este tulburată, - pot produce rezultate imediate, utile și constante, extrem de încurajatoare, satisfăcătoare pentru ambele părți. Sau, dimpotrivă, pot produce efecte imediate ce devin efemere de-a lungul timpului, chiar dezamăgitoare.

Sarcina cu care se încarcă leadershipul vizează aprofundarea dimensiunii umane în urma producerii consecințelor experiențelor de viață acumulate ca urmare a condiției de "trecător" într-o lume care își trăiește bucuriile, dar își asumă totodată drama resemnării și a fatalismului.

Cât de viu a rămas în amintirile mele marchează acea facultate intimă, spirituală a omului de a lega trecutul de prezent, devenind reflecție pentru a lega acțiunea prezentă de viitor într-o viață care își cere dreptul la dor, omagiu și neuitare.

* Notă: Serghi, Cella - *Pe firul de păianjen al memoriei* , Editura Polirom, 2013.

Source: https://neculaifantanaru.com/cat-de-viu-a-ramas-in-amintirile-mele.html